

Előfizetési feltételek:	
Évi	18 ft — kr.
Félévi	8 ft 50 kr.
Negyedévi	4 ft 50 kr.
Égy nap	1 ft 50 kr.

MAGYAR POLGÁR.

POLITIKAI NAPILAP.

Hirdetési díjak.

Ötször hasábozott sor ára 6 kr.
Bélyegdíj minden hirdetésből 30 kr.
Nagyobb hirdetéseknek külön kedvezményt is nyújt a kiadó-hivatal.

Kiadó-hivatalok:

Torján: Retszár és Harmathnál.
Bécsen: Krémer Sámuel.
Egyedben: Vokál János.
Szombathely: Csanas testvérek.
Kolozsvárt: Stein J. és Domján L.
M.-Vásárhelyt: Wittich Józsefnél.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal:

Monostoros utca L. Bányai háza alatt.

A „Magyar Polgár” előfizetési feltételei.

Egész évre	16 ft.
Félévre	8 ft 50 kr.
Negyedévre	4 ft 50 kr.
Egy óra	1 ft 50 kr.

Hirdetéseket a legutányosb áron elfogad.
A M. Polgár kiadóhivatala.

KOLOZSVÁR, JUNIUS 16.

Ki legyen a m.-vásárhelyiek képviselője?

Néhány hét előtt M.-Vásárhelyt töltöttem el pár napot magán ügyeimben. Ez idő alatt Sámí László barátomtól egy kedves levelet vettem, melyben a többiek között szóba hozza az Orbán Balázs jelöltséget is, mely abban az időben már a vásárhelyi napi kérdések közé tartozott.

Lapunk olvasói, kiknek annyiszor volt alkalmunk a „M. Polgár” hasábjain Sámí nemes, emelkedett és kristály tiszta szabadelmű gondolkodásmódjával találkozni, bizonyosan érdekelni fogják, hogyan gondolkodik az Orbán jelöltségetől?

At veszek tehát ide néhány sort magán le-veléből, szóról szóra úgy, a mint hozzám voltak intézve:

Kedves barátom!

„Rettenetesen kiskora lenne az a választó közönség, mely Orbán Balásznak koszorút küldött, és most a választásnál megszűnnék elismerésével.

En szerintem az lett volna legszebb M. V.ásárhelytől, vagyis azoktól, kik Orbánnak az első esküdtészi tárgyalás után koszorút küldöttek, ha a második esküdtészek által reá rótt pénzbírságot rögtön kifizették volna. Hogy Orbán Balázs mily méltatlannal volt elítelve pénzbírságra, azt sehol és seki nem tudhatja jobban, mint a m. vásárhelyiek. Ezért illet volna éppen legelő nekik járnai a bírság lefizetésében.

Ha ez már nem történt, igen szép lenne az értelmes székelyektől, ha arra gyűjtenének, hogy a munka kiadását elősegítsék.

Jaj annak a népeknek, mely nem tudja méltányolni, segíteni, bátorítani azokat, kik érte, és érdekében fáradoznak ésszel, szívvel, mint éppen Orbán Balázs a székelyekért.

A vásárhelyi választók hazafisága, értelmisége mellett bizonyítana, ha egy szívvel lélekkel Orbánt választanák meg.

A mostani politikai körülmények között még telivér jobboldali székelynek is Orbánra kellene szavazni.

A legerősebb jobboldali is nyugodt lehet, hogy az Orbán megválasztása nem forgatja fel az ország jobboldali többségét, de a megválasztás elismerése lenne az Orbán munkásságának, szep-tilten hazafi jellemének, és bátorítás másokra nézve is a hazafias munkásságra.

Megvallom barátom, hogy lehet Vásárhelyt sok becsületos és értelmes emberbe válogatni, de az ország legelső politikai és ellenzéki kapacitásainak megválasztását sem tartom oly jó hatásúnak, mintha éppen Vásárhelyt Orbánt választanák meg. Értelmes ember előtt nem kell fejtegetnem, hogy miért állítom ezt.

Tudod te azt édes Miklós, hogy én a jelenkor rutságának dacára, még mindig optimista vagyok; ezer és ezer csalódás után is, ha alkalom

adódik reá, várom, hogy az emberek nemesen érezzenek és nemesen fognak tenni. Megvallom, egy minutáig sem kételkedem abban, hogy a vásárhelyiek megválasztják. Az Orbán esete oly rokon-szenvet kellett hogy felkeltsen a vásárhelyieknél, mely erősebb fog lenni minden politikánál és a ta-lán lehető ellenfél részéről minde a kisszerű kortes-fogásnál.

Élj egészségesben és örömmel.

Barátod
Sámí László.

Ime, ezek ama sorok, melyeket azt hiszem, minden indiscretio nélkül közölhettem.

Sámí barátom csupán abban csalódott ez ügyben, hogy azt hiszi, miszerint a vásárhelyi jobboldal nem fog kisszerű kortesfogásokhoz nyulni.

Azóta azt hiszem, olvasta már a kormány és jobboldal fizetett organumait, melyek közül némely a szemérmelenségig viszi támadásait azon férfin ellen, kiről nyíltan és leghatározottabban el lehet mondani, hogy compentensebb képviselőjelöltje nem lehet Vásárhelynek, mint éppen ő.

A mai posta egy nyílt felhívást is hozott M.-Vásárhelyről, melyben „Több választó” aláírás-sal a kormányt jelöltje Vályit ajánlja.

Agitálnak benne Orbán ellen azzal, hogy ő nem Vásárhelyt született, s nem vásárhelyi polgár!

Ime, ideig terjed a maros-vásárhelyi kor-mánypárt szabadelvűsége!

De halljuk a nyílt levél argumentumait. Ezek még érdekesebbek.

„Nem busítjuk nőinket (!!!), gyermekeink gon-dos anyját, nem tagadjuk meg magunktól apáku-l (!), kik gonddal, verejtéssel szereztek meg a nevelési költséget, hogy majdan másnak kiáltásák az éljént, tisztelőre vigyék a fátylát...”

És aztán így ajánlják Vályi Gábort, kiről nem tudjuk, mivel érdemelte meg, hogy nevével ilyen tréfát tiznek. — Gyenge gyermekeségétől fogva mindig maga tettei által dicseri magát. Tanult és tanított, mint deák, s midőn a jogi akadémia meg-szűnt, nemes Marosszék sietett őt meg-tisztelni azzal, hogy anyji jeles szak-képzett fiait feletti elsőbbségét elis-merve, bíróvá választotta.

Lám, lám!

Most már visszatérve a nyílt levélnek arra a kortesfogásra, hogy Vásárhelye maga szü-löttét válassza, — mit gondolnak Önök, vajjon mit itél volna az Önök pártja, ha a marosszéki ellenzék a bíróválasztásnál azt mondta volna: „Nem busítjuk nőinket azzal, hogy mi apá-kul egy olyan ember fiát válasszunk meg, a ki nem a szék-, hanem csak Vásárhelyhez tartozik, s a széknek csak második sorban fia.”

Nem lett volna e ez nevétséges Önök előtt?

Hol tanulta azt a „Több választó”, hogy az érdem, a hazafiság, az ismereteknek külön geogra-phiai területük van, honnét átcsapni a szomszéd megyébe vagy városba már nem szabad?

Orbán Balázs tüzegyközes székely, ki méltó joggal lépett Önök közé, mint jelölt, s állhatatosan hiszem, hogy holnap már mint M.-Vásárhely meg-választott képviselőjével szoríthatnak kezét.

K. Papp Miklós.

Szemle.

(—n.) A szabadság lehellete, mely a politi-cai téren a francia szeptemberi köztársasági, a spa-nyol monarchia ellenes; a vallás terén a családok-batatlanság ellen intézett mozgalomban keringett, a

nyilatkozatában hinni kellett a polgároknak, mert hit nélkül még ezen képlezeti államnak sem lehetett kilátása az állandóságra.

Ily körülmények közt igen természetes volt, hogy a kétely, mely Homer és Hesiod isten vilá-gát megingatá, szétrombolta a régi államrözület egyszerűségét is. Ugyanazon sophisták, a kik nyíltan kifejezik kétségüket az istenek létezése iránt, elég bátrak voltak kérdeni: vajon a személyos szabadság korlátozásainak azon rendszere, melyet államnak neveznek, a természet alapszakar-e, vagy pedig az emberi akarat kifolyásai, s mint ilyenek, ellenkezőre változthatók? Elhagyatva isteneitől, azon veszélynök nézett eléje a hellen állam, hogy legalább fogalmilag elenyészszék. A sophisták a jogeszmé nyílt megtagadásig jutot-tak, s minden jóindulatu kísérletben, mely a leg-jobb államot igyekezett föltalálni, annak akaratlan kijelentése rejlett, hogy az állam emberi önkény szülleménye. A régi kor jámbor hitét az állam felvilágosodásával Aristoteles békíté ki, azt, miben a tömeg az isteneknek csodák, papok és jósdák által nyilvánuló akaratát látta, a természetnek nem kevésbbé szent követelményére alapítván. „Kalli-polis” a — mennyiben annak tervezetét a fenn-maradt töredékekből megítélhetjük — az állam-maradt anyagi feltételeire nézve megegyezik a régi államölcselők nézetével. Benne is feltaláljuk a tökegazdaszat és a sajátkezü munka iránti ellen-szenvet, az elszigetelt, kis-állami zárkózottság sze-retetét, a tengerészet és kereskedelem kárhoztató-sát — állítólagos erkölestelen befolyásuk miatt a társadalom szellemére, s végül a hitet a töré-ni mindenhatóságában mindenre nézve, mi az vény államban él. Aristoteles csak az állami életkezéll államban él. Aristoteles csak az állami életkezéll államban él. Aristoteles csak az állami életkezéll államban él.

mindenütt jelentkező reactionarius Hydra körme alatt ismét faldoklásig szűkülni kezd. A francia királyság — sőt lehet császárság restauratója csak idő kérdése. Spanyolország trónján befészkelé magát a savoyai ivadék. A papimus satellesei ignorálják a törvényt s hirdetik a dogmát, mely nem egyéb a józanész el-leu intézett merényletnél. Ezek a világrészre szóló jelei a reakciónak. Itthon sem dicsekedhetünk egyébbel. Egy folytonosan eperimentáló, személyt, alakot és irányt cserélő kormány, mely a reform terét kerüli, mely escelekedetében ingatag, határozatlan; a ravaszsgá-gal, nepotizmussal, a privilegiumos osztály önzös sugallta nyomásával szemben egedéköny, s a közös ügyes Moloch szájába dugja a milliárdot, mely a belreformok létesítésére, az annyira elha-nyagolt művelődés előmozdítására lennének fordít-andók: ez a mi osztályrésztünk. Az öszves magyar sajtó egygyé olvadt a fő rendház minapi határozatával szemben, mely egy elavult, a kor eszellemeivel öszve nem egyeztethető, írott jog alapjáról az élő társadalom irására indúl. A kormány tétovázik mert nincsen kezdemé-nyező ereje ott, a hol a demokratikus érdek meg-védése, mely azonos a társadalom és a nemzet érdek megvédésével forg szóban. „Magasabb tekintetek” nem pbrasis, hanem tény, hogy ezek az irányadók. A Rómában záródokoló aristokratikus és ultramontán — nem elemek hanem gyakran csak egyének iránti „magasabb tekintetből” nyomást gya-korolni a legszentebb érdekek ellen — ez nálunk napirenden van. Egy Simor egy Cziráky megakaszthatja azt, a mit a kor helyesnek, üdvösnek, a haladás életfel-tételének itéli. Harminezhet aristokratikus gyászlovag gáncsot vehet annak az ügynek, a mely felett a nemzet választott képviselete megfontolással itélt és hatá-rozott! „Magasabb tekintetek”! Nézzünk csak a szomszédba. Ott egy volta-képpeni csejára nézve ephinszerint halgató kor-mány kohlja tervecskét. „Das Interesse der Ge-sammtmonarchie.” ez a paizs, a mely fedi a Ho-benwarth előnyomulását, mint fedte a megmontást, melyet Metternich, Bach, Schmerling és akárhány experimentáló hozott a társadalomra. Már pedig ez a „Gesammtmonarchie” csak az ideáiban létezik sely látszan, melynek sem eth-nologiai sem geografiai alapja nincsen. Az érdekek még pedig a természetes érdekek nem grávitálnak egy központ felé, divergentiájuk természetes okoknál fogva a nemzetiségekben gyö-kerezik — együtt tartásuk erőltetett, mert természet ellenes. Ez a „Gesammtmonarchie” nem mutatja a család képét, hanem egy kaszárnyát, a melyben csak az ambíció érzi magát otthonosan, a többi lakója baba vagyúk, ki erre ki arra s csak azért marad együtt, mert harmincez a egyebnyá paragrafus golyóval és akasztófalval tapasztja öszve; a „Re-glement” pedig az egyöntetűség megőrzése végett még az orrfürtöt is szabályozza, felügyeli. „Divide et impera” az egyetlen axioma, mely a „Gesammtmonarchie” ragasztékát képezi — bár paradoxonnak látszik a szöszkereszt elletetés érte-lménel fogva, még is csak igaz biz a. Az egyik nemzetiségtől meg kell tagadni a közművelődést előmozdító intézményt, hogy a másik nemzetiséget lekötseük, a facit pedig az, hogy a versenyző feleket „oldivádtuk” egymás között, de uralko-dunk! Ez irányadó, de tagadhatatlanul reactió, mely a haladás, fejlődés ellen irányul.

mindenütt jelentkező reactionarius Hydra körme alatt ismét faldoklásig szűkülni kezd. A francia királyság — sőt lehet császárság restauratója csak idő kérdése. Spanyolország trónján befészkelé magát a savoyai ivadék. A papimus satellesei ignorálják a törvényt s hirdetik a dogmát, mely nem egyéb a józanész el-leu intézett merényletnél. Ezek a világrészre szóló jelei a reakciónak. Itthon sem dicsekedhetünk egyébbel. Egy folytonosan eperimentáló, személyt, alakot és irányt cserélő kormány, mely a reform terét kerüli, mely escelekedetében ingatag, határozatlan; a ravaszsgá-gal, nepotizmussal, a privilegiumos osztály önzös sugallta nyomásával szemben egedéköny, s a közös ügyes Moloch szájába dugja a milliárdot, mely a belreformok létesítésére, az annyira elha-nyagolt művelődés előmozdítására lennének fordít-andók: ez a mi osztályrésztünk. Az öszves magyar sajtó egygyé olvadt a fő rendház minapi határozatával szemben, mely egy elavult, a kor eszellemeivel öszve nem egyeztethető, írott jog alapjáról az élő társadalom irására indúl. A kormány tétovázik mert nincsen kezdemé-nyező ereje ott, a hol a demokratikus érdek meg-védése, mely azonos a társadalom és a nemzet érdek megvédésével forg szóban. „Magasabb tekintetek” nem pbrasis, hanem tény, hogy ezek az irányadók. A Rómában záródokoló aristokratikus és ultramontán — nem elemek hanem gyakran csak egyének iránti „magasabb tekintetből” nyomást gya-korolni a legszentebb érdekek ellen — ez nálunk napirenden van. Egy Simor egy Cziráky megakaszthatja azt, a mit a kor helyesnek, üdvösnek, a haladás életfel-tételének itéli. Harminezhet aristokratikus gyászlovag gáncsot vehet annak az ügynek, a mely felett a nemzet választott képviselete megfontolással itélt és hatá-rozott! „Magasabb tekintetek”! Nézzünk csak a szomszédba. Ott egy volta-képpeni csejára nézve ephinszerint halgató kor-mány kohlja tervecskét. „Das Interesse der Ge-sammtmonarchie.” ez a paizs, a mely fedi a Ho-benwarth előnyomulását, mint fedte a megmontást, melyet Metternich, Bach, Schmerling és akárhány experimentáló hozott a társadalomra. Már pedig ez a „Gesammtmonarchie” csak az ideáiban létezik sely látszan, melynek sem eth-nologiai sem geografiai alapja nincsen. Az érdekek még pedig a természetes érdekek nem grávitálnak egy központ felé, divergentiájuk természetes okoknál fogva a nemzetiségekben gyö-kerezik — együtt tartásuk erőltetett, mert természet ellenes. Ez a „Gesammtmonarchie” nem mutatja a család képét, hanem egy kaszárnyát, a melyben csak az ambíció érzi magát otthonosan, a többi lakója baba vagyúk, ki erre ki arra s csak azért marad együtt, mert harmincez a egyebnyá paragrafus golyóval és akasztófalval tapasztja öszve; a „Re-glement” pedig az egyöntetűség megőrzése végett még az orrfürtöt is szabályozza, felügyeli. „Divide et impera” az egyetlen axioma, mely a „Gesammtmonarchie” ragasztékát képezi — bár paradoxonnak látszik a szöszkereszt elletetés érte-lménel fogva, még is csak igaz biz a. Az egyik nemzetiségtől meg kell tagadni a közművelődést előmozdító intézményt, hogy a másik nemzetiséget lekötseük, a facit pedig az, hogy a versenyző feleket „oldivádtuk” egymás között, de uralko-dunk! Ez irányadó, de tagadhatatlanul reactió, mely a haladás, fejlődés ellen irányul.

„Magasabb tekintetek” nem pbrasis, hanem tény, hogy ezek az irányadók.

A Rómában záródokoló aristokratikus és ultramontán — nem elemek hanem gyakran csak egyének iránti „magasabb tekintetből” nyomást gya-korolni a legszentebb érdekek ellen — ez nálunk napirenden van.

Egy Simor egy Cziráky megakaszthatja azt, a mit a kor helyesnek, üdvösnek, a haladás életfel-tételének itéli. Harminezhet aristokratikus gyászlovag gáncsot vehet annak az ügynek, a mely felett a nemzet választott képviselete megfontolással itélt és hatá-rozott! „Magasabb tekintetek”! Nézzünk csak a szomszédba. Ott egy volta-képpeni csejára nézve ephinszerint halgató kor-mány kohlja tervecskét. „Das Interesse der Ge-sammtmonarchie.” ez a paizs, a mely fedi a Ho-benwarth előnyomulását, mint fedte a megmontást, melyet Metternich, Bach, Schmerling és akárhány experimentáló hozott a társadalomra. Már pedig ez a „Gesammtmonarchie” csak az ideáiban létezik sely látszan, melynek sem eth-nologiai sem geografiai alapja nincsen. Az érdekek még pedig a természetes érdekek nem grávitálnak egy központ felé, divergentiájuk természetes okoknál fogva a nemzetiségekben gyö-kerezik — együtt tartásuk erőltetett, mert természet ellenes. Ez a „Gesammtmonarchie” nem mutatja a család képét, hanem egy kaszárnyát, a melyben csak az ambíció érzi magát otthonosan, a többi lakója baba vagyúk, ki erre ki arra s csak azért marad együtt, mert harmincez a egyebnyá paragrafus golyóval és akasztófalval tapasztja öszve; a „Re-glement” pedig az egyöntetűség megőrzése végett még az orrfürtöt is szabályozza, felügyeli. „Divide et impera” az egyetlen axioma, mely a „Gesammtmonarchie” ragasztékát képezi — bár paradoxonnak látszik a szöszkereszt elletetés érte-lménel fogva, még is csak igaz biz a. Az egyik nemzetiségtől meg kell tagadni a közművelődést előmozdító intézményt, hogy a másik nemzetiséget lekötseük, a facit pedig az, hogy a versenyző feleket „oldivádtuk” egymás között, de uralko-dunk! Ez irányadó, de tagadhatatlanul reactió, mely a haladás, fejlődés ellen irányul.

„Magasabb tekintetek” nem pbrasis, hanem tény, hogy ezek az irányadók.

A Rómában záródokoló aristokratikus és ultramontán — nem elemek hanem gyakran csak egyének iránti „magasabb tekintetből” nyomást gya-korolni a legszentebb érdekek ellen — ez nálunk napirenden van.

Egy Simor egy Cziráky megakaszthatja azt, a mit a kor helyesnek, üdvösnek, a haladás életfel-tételének itéli. Harminezhet aristokratikus gyászlovag gáncsot vehet annak az ügynek, a mely felett a nemzet választott képviselete megfontolással itélt és hatá-rozott! „Magasabb tekintetek”! Nézzünk csak a szomszédba. Ott egy volta-képpeni csejára nézve ephinszerint halgató kor-mány kohlja tervecskét. „Das Interesse der Ge-sammtmonarchie.” ez a paizs, a mely fedi a Ho-benwarth előnyomulását, mint fedte a megmontást, melyet Metternich, Bach, Schmerling és akárhány experimentáló hozott a társadalomra. Már pedig ez a „Gesammtmonarchie” csak az ideáiban létezik sely látszan, melynek sem eth-nologiai sem geografiai alapja nincsen. Az érdekek még pedig a természetes érdekek nem grávitálnak egy központ felé, divergentiájuk természetes okoknál fogva a nemzetiségekben gyö-kerezik — együtt tartásuk erőltetett, mert természet ellenes. Ez a „Gesammtmonarchie” nem mutatja a család képét, hanem egy kaszárnyát, a melyben csak az ambíció érzi magát otthonosan, a többi lakója baba vagyúk, ki erre ki arra s csak azért marad együtt, mert harmincez a egyebnyá paragrafus golyóval és akasztófalval tapasztja öszve; a „Re-glement” pedig az egyöntetűség megőrzése végett még az orrfürtöt is szabályozza, felügyeli. „Divide et impera” az egyetlen axioma, mely a „Gesammtmonarchie” ragasztékát képezi — bár paradoxonnak látszik a szöszkereszt elletetés érte-lménel fogva, még is csak igaz biz a. Az egyik nemzetiségtől meg kell tagadni a közművelődést előmozdító intézményt, hogy a másik nemzetiséget lekötseük, a facit pedig az, hogy a versenyző feleket „oldivádtuk” egymás között, de uralko-dunk! Ez irányadó, de tagadhatatlanul reactió, mely a haladás, fejlődés ellen irányul.

„Magasabb tekintetek” nem pbrasis, hanem tény, hogy ezek az irányadók.

A Rómában záródokoló aristokratikus és ultramontán — nem elemek hanem gyakran csak egyének iránti „magasabb tekintetből” nyomást gya-korolni a legszentebb érdekek ellen — ez nálunk napirenden van.

Egy Simor egy Cziráky megakaszthatja azt, a mit a kor helyesnek, üdvösnek, a haladás életfel-tételének itéli. Harminezhet aristokratikus gyászlovag gáncsot vehet annak az ügynek, a mely felett a nemzet választott képviselete megfontolással itélt és hatá-rozott! „Magasabb tekintetek”! Nézzünk csak a szomszédba. Ott egy volta-képpeni csejára nézve ephinszerint halgató kor-mány kohlja tervecskét. „Das Interesse der Ge-sammtmonarchie.” ez a paizs, a mely fedi a Ho-benwarth előnyomulását, mint fedte a megmontást, melyet Metternich, Bach, Schmerling és akárhány experimentáló hozott a társadalomra. Már pedig ez a „Gesammtmonarchie” csak az ideáiban létezik sely látszan, melynek sem eth-nologiai sem geografiai alapja nincsen. Az érdekek még pedig a természetes érdekek nem grávitálnak egy központ felé, divergentiájuk természetes okoknál fogva a nemzetiségekben gyö-kerezik — együtt tartásuk erőltetett, mert természet ellenes. Ez a „Gesammtmonarchie” nem mutatja a család képét, hanem egy kaszárnyát, a melyben csak az ambíció érzi magát otthonosan, a többi lakója baba vagyúk, ki erre ki arra s csak azért marad együtt, mert harmincez a egyebnyá paragrafus golyóval és akasztófalval tapasztja öszve; a „Re-glement” pedig az egyöntetűség megőrzése végett még az orrfürtöt is szabályozza, felügyeli. „Divide et impera” az egyetlen axioma, mely a „Gesammtmonarchie” ragasztékát képezi — bár paradoxonnak látszik a szöszkereszt elletetés érte-lménel fogva, még is csak igaz biz a. Az egyik nemzetiségtől meg kell tagadni a közművelődést előmozdító intézményt, hogy a másik nemzetiséget lekötseük, a facit pedig az, hogy a versenyző feleket „oldivádtuk” egymás között, de uralko-dunk! Ez irányadó, de tagadhatatlanul reactió, mely a haladás, fejlődés ellen irányul.

„Magasabb tekintetek” nem pbrasis, hanem tény, hogy ezek az irányadók.

A Rómában záródokoló aristokratikus és ultramontán — nem elemek hanem gyakran csak egyének iránti „magasabb tekintetből” nyomást gya-korolni a legszentebb érdekek ellen — ez nálunk napirenden van.

Egy Simor egy Cziráky megakaszthatja azt, a mit a kor helyesnek, üdvösnek, a haladás életfel-tételének itéli. Harminezhet aristokratikus gyászlovag gáncsot vehet annak az ügynek, a mely felett a nemzet választott képviselete megfontolással itélt és hatá-rozott! „Magasabb tekintetek”! Nézzünk csak a szomszédba. Ott egy volta-képpeni csejára nézve ephinszerint halgató kor-mány kohlja tervecskét. „Das Interesse der Ge-sammtmonarchie.” ez a paizs, a mely fedi a Ho-benwarth előnyomulását, mint fedte a megmontást, melyet Metternich, Bach, Schmerling és akárhány experimentáló hozott a társadalomra. Már pedig ez a „Gesammtmonarchie” csak az ideáiban létezik sely látszan, melynek sem eth-nologiai sem geografiai alapja nincsen. Az érdekek még pedig a természetes érdekek nem grávitálnak egy központ felé, divergentiájuk természetes okoknál fogva a nemzetiségekben gyö-kerezik — együtt tartásuk erőltetett, mert természet ellenes. Ez a „Gesammtmonarchie” nem mutatja a család képét, hanem egy kaszárnyát, a melyben csak az ambíció érzi magát otthonosan, a többi lakója baba vagyúk, ki erre ki arra s csak azért marad együtt, mert harmincez a egyebnyá paragrafus golyóval és akasztófalval tapasztja öszve; a „Re-glement” pedig az egyöntetűség megőrzése végett még az orrfürtöt is szabályozza, felügyeli. „Divide et impera” az egyetlen axioma, mely a „Gesammtmonarchie” ragasztékát képezi — bár paradoxonnak látszik a szöszkereszt elletetés érte-lménel fogva, még is csak igaz biz a. Az egyik nemzetiségtől meg kell tagadni a közművelődést előmozdító intézményt, hogy a másik nemzetiséget lekötseük, a facit pedig az, hogy a versenyző feleket „oldivádtuk” egymás között, de uralko-dunk! Ez irányadó, de tagadhatatlanul reactió, mely a haladás, fejlődés ellen irányul.

„Magasabb tekintetek” nem pbrasis, hanem tény, hogy ezek az irányadók.

A Rómában záródokoló aristokratikus és ultramontán — nem elemek hanem gyakran csak egyének iránti „magasabb tekintetből” nyomást gya-korolni a legszentebb érdekek ellen — ez nálunk napirenden van.

Egy Simor egy Cziráky megakaszthatja azt, a mit a kor helyesnek, üdvösnek, a haladás életfel-tételének itéli. Harminezhet aristokratikus gyászlovag gáncsot vehet annak az ügynek, a mely felett a nemzet választott képviselete megfontolással itélt és hatá-rozott! „Magasabb tekintetek”! Nézzünk csak a szomszédba. Ott egy volta-képpeni csejára nézve ephinszerint halgató kor-mány kohlja tervecskét. „Das Interesse der Ge-sammtmonarchie.” ez a paizs, a mely fedi a Ho-benwarth előnyomulását, mint fedte a megmontást, melyet Metternich, Bach, Schmerling és akárhány experimentáló hozott a társadalomra. Már pedig ez a „Gesammtmonarchie” csak az ideáiban létezik sely látszan, melynek sem eth-nologiai sem geografiai alapja nincsen. Az érdekek még pedig a természetes érdekek nem grávitálnak egy központ felé, divergentiájuk természetes okoknál fogva a nemzetiségekben gyö-kerezik — együtt tartásuk erőltetett, mert természet ellenes. Ez a „Gesammtmonarchie” nem mutatja a család képét, hanem egy kaszárnyát, a melyben csak az ambíció érzi magát otthonosan, a többi lakója baba vagyúk, ki erre ki arra s csak azért marad együtt, mert harmincez a egyebnyá paragrafus golyóval és akasztófalval tapasztja öszve; a „Re-glement” pedig az egyöntetűség megőrzése végett még az orrfürtöt is szabályozza, felügyeli. „Divide et impera” az egyetlen axioma, mely a „Gesammtmonarchie” ragasztékát képezi — bár paradoxonnak látszik a szöszkereszt elletetés érte-lménel fogva, még is csak igaz biz a. Az egyik nemzetiségtől meg kell tagadni a közművelődést előmozdító intézményt, hogy a másik nemzetiséget lekötseük, a facit pedig az, hogy a versenyző feleket „oldivádtuk” egymás között, de uralko-dunk! Ez irányadó, de tagadhatatlanul reactió, mely a haladás, fejlődés ellen irányul.

„Magasabb tekintetek” nem pbrasis, hanem tény, hogy ezek az irányadók.

A Rómában záródokoló aristokratikus és ultramontán — nem elemek hanem gyakran csak egyének iránti „magasabb tekintetből” nyomást gya-korolni a legszentebb érdekek ellen — ez nálunk napirenden van.

Egy Simor egy Cziráky megakaszthatja azt, a mit a kor helyesnek, üdvösnek, a haladás életfel-tételének itéli. Harminezhet aristokratikus gyászlovag gáncsot vehet annak az ügynek, a mely felett a nemzet választott képviselete megfontolással itélt és hatá-rozott! „Magasabb tekintetek”! Nézzünk csak a szomszédba. Ott egy volta-képpeni csejára nézve ephinszerint halgató kor-mány kohlja tervecskét. „Das Interesse der Ge-sammtmonarchie.” ez a paizs, a mely fedi a Ho-benwarth előnyomulását, mint fedte a megmontást, melyet Metternich, Bach, Schmerling és akárhány experimentáló hozott a társadalomra. Már pedig ez a „Gesammtmonarchie” csak az ideáiban létezik sely látszan, melynek sem eth-nologiai sem geografiai alapja nincsen. Az érdekek még pedig a természetes érdekek nem grávitálnak egy központ felé, divergentiájuk természetes okoknál fogva a nemzetiségekben gyö-kerezik — együtt tartásuk erőltetett, mert természet ellenes. Ez a „Gesammtmonarchie” nem mutatja a család képét, hanem egy kaszárnyát, a melyben csak az ambíció érzi magát otthonosan, a többi lakója baba vagyúk, ki erre ki arra s csak azért marad együtt, mert harmincez a egyebnyá paragrafus golyóval és akasztófalval tapasztja öszve; a „Re-glement” pedig az egyöntetűség megőrzése végett még az orrfürtöt is szabályozza, felügyeli. „Divide et impera” az egyetlen axioma, mely a „Gesammtmonarchie” ragasztékát képezi — bár paradoxonnak látszik a szöszkereszt elletetés érte-lménel fogva, még is csak igaz biz a. Az egyik nemzetiségtől meg kell tagadni a közművelődést előmozdító intézményt, hogy a másik nemzetiséget lekötseük, a facit pedig az, hogy a versenyző feleket „oldivádtuk” egymás között, de uralko-dunk! Ez irányadó, de tagadhatatlanul reactió, mely a haladás, fejlődés ellen irányul.

„Magasabb tekintetek” nem pbrasis, hanem tény, hogy ezek az irányadók.

A Rómában záródokoló aristokratikus és ultramontán — nem elemek hanem gyakran csak egyének iránti „magasabb tekintetből” nyomást gya-korolni a legszentebb érdekek ellen — ez nálunk napirenden van.

Egy Simor egy Cziráky megakaszthatja azt, a mit a kor helyesnek, üdvösnek, a haladás életfel-tételének itéli. Harminezhet aristokratikus gyászlovag gáncsot vehet annak az ügynek, a mely felett a nemzet választott képviselete megfontolással itélt és hatá-rozott! „Magasabb tekintetek”! Nézzünk csak a szomszédba. Ott egy volta-képpeni csejára nézve ephinszerint halgató kor-mány kohlja tervecskét. „Das Interesse der Ge-sammtmonarchie.” ez a paizs, a mely fedi a Ho-benwarth előnyomulását, mint fedte a megmontást, melyet Metternich, Bach, Schmerling és akárhány experimentáló hozott a társadalomra. Már pedig ez a „Gesammtmonarchie” csak az ideáiban létezik sely látszan, melynek sem eth-nologiai sem geografiai alapja nincsen. Az érdekek még pedig a természetes érdekek nem grávitálnak egy központ felé, divergentiájuk természetes okoknál fogva a nemzetiségekben gyö-kerezik — együtt tartásuk erőltetett, mert természet ellenes. Ez a „Gesammtmonarchie” nem mutatja a család képét, hanem egy kaszárnyát, a melyben csak az ambíció érzi magát otthonosan, a többi lakója baba vagyúk, ki erre ki arra s csak azért marad együtt, mert harmincez a egyebnyá paragrafus golyóval és akasztófalval tapasztja öszve; a „Re-glement” pedig az egyöntetűség megőrzése végett még az orrfürtöt is szabályozza, felügyeli. „Divide et impera” az egyetlen axioma, mely a „Gesammtmonarchie” ragasztékát képezi — bár paradoxonnak látszik a szöszkereszt elletetés érte-lménel fogva, még is csak igaz biz a. Az egyik nemzetiségtől meg kell tagadni a közművelődést előmozdító intézményt, hogy a másik nemzetiséget lekötseük, a facit pedig az, hogy a versenyző feleket „oldivádtuk” egymás között, de uralko-dunk! Ez irányadó, de tagadhatatlanul reactió, mely a haladás, fejlődés ellen irányul.

„Magasabb tekintetek” nem pbrasis, hanem tény, hogy ezek az irányadók.

A Rómában záródokoló aristokratikus és ultramontán — nem elemek hanem gyakran csak egyének iránti „magasabb tekintetből” nyomást gya-k

consulatok, hogy tegyenek meg mindent e két egyen megszabadítására, ha ellenük nem lehet felhozni bebizonyult komoly vétséget. A többi foglyokra nézve Lyons lord azt reméli, hogy mindnyáján szabadon fogják bocsátani, kivéve egy tizenkét éves fiút, ki egy torlasz mögött pisztolylyal lőtt a katonaságra. A francia kormány vonakodik szabadon bocsátani e fiút, miután ily tettet több hasonló kora gyermek is követett el. Lyons lord végre ama biztosítást nyerte Thierstől és Favre francia külügyértől, hogy a tömeges kivégezések meg fognak szüntettni s a vádlottak rendszeres pörös eljárás végett a haditörvényesség elé kerülnek.

Franciaország.

Franciaországból kevés új hír érkezett ma. A lapok s a közvélemény egybírta mindinkább bizonyosabbnak tartják, hogy Franciaország a monarchia előestéjén áll. Jelentették már, hogy Picard a versaillesi események folytán lemondott a bank igazgatói állásáról. Thiers levelet intézett Picardhoz, melyben sajnálatát fejezi ki e leköszönés fölött. Levele végén Thiers így szól: Ön szelleme, bátorsága és értelme által jelentékeny szolgálatokat tett az országnak azon terhes viszonyok között, melyeket átéltünk. Ön főleg kiváló értelemmel vezette a pénzügyet, és föntartotta a hitelt az ostrom ideje alatt.

A bonapartisták erősen mozognak a közelgő pótválasztások folytán. Napoleon hercegen kívül Forcade de la Roquette, Rouher, Haussmann, és de Laguerroniere ére hirhód bonapartisták akarnak föllépni jelöltek gyanánt. E perczben azonban a bukott császárság embereinek kevés kilitásuk van, miután a versaillesi nemzetgyűlés királysági többsége nem akar rólok tudni semmit sem. A köztársaságnak azonban egy angol lap sem jósol jövőt. A "Times" az Orleans-hercegek visszajöveteléről így szól:

"E szavazás — t. i. a számtüzési törvények eltörlése — első lépés volt a trón visszaállítására. Ha a kamra többsége e perczben nem megy tovább, ugy ezt azért teszi, mivel nem tartja még opportunusnak elbocsátani Thierst. Lehet, hogy nem akar ellenségévé tenni egy oly jelentékeny és tehetséges egyéniséget, minő Thiers, de márészről kétsége is lehet a hadsereg s a nagy városok magatartására nézve. Azonban, hogy e szavazás csak eszköz a cél elérésére, s az alkalmas percz felhasználására, a körül nem foroghat fűn kétség."

A nemzetgyűlés 13-ki ülésében indítványba hozott egy bizottmány kinevezése a nemz. honv. kormány eljárásának megvizsgálására: az indítvány sürgősenek elismertetvén Lorgerill kijelenti, hogy őt ez indítvány tételére pusztán a haza becsületé iránti szeretet indította. Az indítvány elfogadtatik Trochu kifejtéi a hadsereg hanyatlásának okait, s elmondja, hogy ő volt Párisban az egyetlen tábornok, ki a főváros ostromlásának fontosságát föllismerte s a császárhoz intézett levélben kinyilvánította, hogy egy Páris körül összehívandó segédseregben van az egyedüli menekülés, ő továbbá Bazaine hadseregének visszabírását sürgette, mit politikai tekintetek azonban meggátoltak. Chalonsban konferencia tartott a császár, Mac-Mahon, Napoleon hg. és mások jelenlétében aug. 17-én, hol arról volt szó, hogy a császár a kormányról vagy a főparancsnokságról mondjon le s a császár inkább az utóbbira levén hajlandó, Trochu Páris kormányzója czimrel azon kildetést nyerte, hogy a császár visszatérését Párisba előkészítse, midőn Trochu ismét kikötötte, hogy Mac-Mahon hadai Páris alá buzdíjanak. A bizalmatlan császárnő azonban erőlyesen ellenezte a császár visszatérését, Palikao szintén ellene volt a sereg Párisba térésének, sőt minden haderőt Metzbe küldeni határozott. Kiemeli ezután, mily bizalmatlansággal viselkedtek iránta aug. 18-tól szept. 4-ig, s nem adták át neki a főparancsnokságot. Elmondja, hogy a szept. 4-iki kormány előtt mindjárt elvee kijelentette, miszerint az ellenállás böises ötlet, de a mely az ország becsületének megmenntésére szükséges; ő mindamellett az angol és olasz hadak segélyül sietésére folyvást számított. Páris védelmére nézve felhozta, hogy minden sebtében állítottatott elő, hogy az erődök nem az új szerkezetű ágyuk ellen voltak építve, hiányzott a kellő készlet s míg ő a nemzetőröket begyakorolta, a poroszok megközelíthetelen erőműveket hánytak fel.

V i d é k.

Torda, jun. 15. 1871.

Tordamegyei bizottmányi ülésünknek egyetlen tárgya a megye szervezésének tervét a törvény értelmében megkésztendő küldöttég megválasztása levén, e teljes rend- s egyetértésben lefolyt gyűlésről kevés jelenteni valók van. Tízkor rövid beszéddel megnyitván br. Kemény György főispán az ülést, az 1870. XLII-ik t. cz. illető §-sa felolvastatván, felkérésre követeztében felolvasta a főispán a küldöttég tagjainak előleges értekezleteken megállapított, s lehetőleg minden érdekek megfelelő névsorát, melyben a 12 szolgabíró kivül 42 megyei polgár neve állott, kiket a bizottmányi ülést felkiáltással meg is választott, azon módosítással, hogy a küldöttégi tagságot el nem fogadható id. gr. Thoroczkay helybe hasonló nevű fiát választotta meg, s a küldöttégi tagok számát a megyei főorvos s megyei mérnökkel megszorította.

Ezután elfogadta a bizottmány Tisza László indítványát az iránt, hogy a pénzügyminiszternek a házi adó fejében az államadóból a megyeinek kiszolgáltatandó százalakra nézve kiadott körendeletét megmagyarázni sziveskedjék, miután az összes egyenes adókból a 72⁹/₁₀₀ rész levonásából kikerülő összeg a megyei adminisztráció eddigi kiadásait sem képes fedezni, a házi pénztár illetékek kizárólag a személyes kereseti adóból levonása pedig, mely a megyére nézve sokkal kedvezőbb eredményt mutatna, egyenesen törvénybe ütözvén, ehhez a megye nem járulhat. Ugyancsak elfogadtattott T. L. azon indítványa is, hogy az igazságügyminiszter felkérendő: tudassa a hatóság-

gal mielőbb, hol lesz ennek határan kir. törvényesség, hol egyesbírószág, s mindenik körébe melyik községek fognak tartozni, mert a küldöttég ennek tudása nélkül a megyének törvényben megrendelt adminisztratívális új felosztását nem tervezheti, nem akarhatva az ugy is már külön katonai, külön pénzügyi, külön közigazgatási járásokkal sujított megyét még avval is terhelni, hogy új törvénykezési járásaitól is ellisenek új közigazgatási jársai. Végre — mint felesleges — mellőztetett T. L. nak azon ajánlata, hogy a megyei bizottmány mondja ki, miszerint a küldöttég a munka gyorsabb folyása tekintetéből, alispán ur a gyűlést rövidebb időre felfüggesztvén, az alatt a jegyzőkönyv elkészült, az hitelesített, s a gyűlés, melyen a jelen bizottmány tagjai szép számmal jelentek meg, eloszlott.

Szokottnál több román bizottmányi tagot látnunk e gyűlésen, mi kellemesen hatott reánk, azon reményt észlelvén bennünk, hogy végre ők is belátták, hogy jogaikat a fennálló törvények korlátai közt — mert hiszen hogy egyebet akarnának, fel sem tehetjük — érvényesíteni, jól felfogott érdekük ellen van.

Ülés után a küldöttég itt levő tagjainak magánértekezletén elhatározatotott, hogy a küldöttég mindegyik tagja értesítettvén előkileg megválasztatása felől, a küldöttég első ülésére, jul. 3-ára, ide Tordára meg is hívassék.

Mindent egy 80 terítékű jó kedélyekben s áldomásokban gazdag főispáni ebéd fejezte be, melynek egyhangját csakis a főjegyzőnek Egerbegyre mondott toasztjában egy méltatlansága zavarhatta volna meg, ha ettől maga is megijedve, hirtelen vissza nem kapja, mit felig elmondott. Ugy látszik, volt begyében valami.

Inga.

A „M. Polg.“ eredeti távirata.

Feladott Pesten jun. 16-án 9 óra 40 p. d. o. Érkezett Kolozsv. jun. 16-án 11 óra 5 p. d. o.

A delegatióban Kuhn kijelenté, hogy a Ludoviceum-alapból 1 millió négyszázezer azonnal átvehető, ha az alapítók beleegyeznek.

Nyolczvanegy francozia republikánus tiltakozik a monarchisták ellen, kik megszögvén Bordeauxban tett szavukat, a kormányforma mellett megkezdék az izgatást, és a pápa melletti interventióra aláírásokat gyűjtenek. Öt püspök is felhi interventióra. A német birodalmi gyűlés bezárattott. A trónbeszéd a békét tartósnak hiszi.

A „M. P.“ távirata a bécsi börzéről. Jun. 15. 5°. Metaliques 59.30 frt. 59.05 — 5° nemzet kölcsön 68.90 — 1860-diki államkölcsön 99.80. Bankrézvény 788. — Hitelrészvény 290.90 London 123.85 Ezüst 121.65. Cs. k. arany 5.88 1/2. Napóleondor / — franc 938. Földtehermentesítési kötvények Magyar 79.80. — Temesi 77.75. — Erdélyi 76.50. Horvát 85.75.

H I R H A R A N G.

*. A jogacadémia ifjuság májálisára gr. Péchi Manó exciája 50 forinttal váltotta ki jegyét elutazása előtt.

*. A szerencsétlen szentlászlóiak részére újabb adakoztak szerkeztőségünknek: Volf Jánosné urasszony 4 frtot, mlts. Szabó József ur Feneserő 5 frtot. Fogadják előre is legmélyebb köszönetünket e szerencsétlen porig etettek nevében. Bár minél többen adakoznának, hogy e szomorú sorsra jutott polgártársaink fájdalma enyhítve legyen!

*. A városi hatóság körlevélben tudatja, hogy az 1871-ik év első felére tartozó adótartozásnak befizetésére a törvényes határnap még május 15-én eltelt, s a kik e hó végéig önként be nem fizetik, július elején már kényszerű végrehajtás (záloglás és árverés által) fog azonnal alkalmaztatni.

(o) Lónyai Menyhért az akademia elnöki Csengeri Antal a másodelnöki székben f. h. 2 kán Meránban kelt legfelsőbb kézirat által megerősítették.

(o) Rónay Jácint a legújabb hírek szerint mégis megbizatnék a trónörökös mellett tanárkodással, s már jövő ősszel foglalná el fontos állását. Óhajtanak, hogy ugy legyen.

*. A „kolozsvári-dalkör“ f. hó 17-én (szombaton) az „Ujvilágban“ zárkört dalestélyt ad, következő műsorozattal: I. „Dalszabadság“ Marscsentől; énekl: a kar. II. „Kérdezetem a rózsát“. Thern Károlytól; énekl: a kar. III. „Azt gondolom“ népdal, tenorsólo, énekl: Szijártó Ferencz. IV. „Egyetlen virágom“, Hann Mártontól, solo-quartett, előadja: négy működő tag. V. „Vadász bordal“, Zimay Lászlótól, énekl: a kar. VI. „A gyermek álmai“, kettős solo quartett Hauntól előadja: nyolcz működő tag. VII. „Kápolna“ Beckertől, énekl: a kar. VIII. „Tavasza“ Hann. M-től, énekl: a kar. Az egylet újraalakulása óta ezen első dalestélyén, csak pártoló tagok és a meghívottak vehetnek részt. Kolozsvárt 1871 junus 15-én T. Nagy Imre egyt. jegyző.

— A m. kir. pénzügyminiszter Veszely Henrik, m. portusi elemi tanítót, a m.-újvári sóhivatalhoz mázsatiszté nevezte ki.

(o) Egy népelevél. Ilyei szolgabíró báró Kemény Elek rendelkezletre Szirb község előjárója a tanító távollétében betörte az iskola ajtaját és ablakát, az iskola tanezsközét az utcára hányatta aztán pedig elhelyezett benne egy mérnököt. A consistorium a ministeriumnál keresi az orvoslást.

(o) A nádpataki fürdő közelében e napokban egy farkas rontott a juhokra, s egyet meg is ragadt. Az egyik pásztor a juhót kimentetvén, megtámadta a farkast, mire ez a juhót eleresztette s

nyomban a juhászra ugrott, kinek alig maradt ideje, hogy zekéjét a fejére buzza. Erre egy másik pásztor sietett társa és a három kuvasz se-sik gitségére, s egy pásztor bottal neki állott a farkas hátán, s a farkas pedig fejéje fordult és torkon bántának. A juhász a farkast körülkarolván földőbz ragadta. A juhász a farkast körülkarolván földőbz ordas szájtát s kiment nyakát. Hosszas dulakodás után végre lőtötték a fenevadat. A juhászok sértlései nem jelentékenyek ugyan, de attól tartanak, hogy a farkas veszett volt, annyival inkább, mert ember emlékezet óta nem fordult elé az eset, hogy ember emberre támadott volna. A juhászok Nagy Sinken keresik az orvosi segélyt.

(o) Nőorvos czim alatt lapunk f. é. 125-ik számába egy a magyarországi lapokban megjelent újdonságot vetünk át, mely szerint Darvasina gróf Mikes Lajosné született Hilibi Gál Károlina mint orvos működött. Erre Zabolából gróf Mikes Benedek úrrol azt a felvilágosítást veszszük, hogy gróf Mikes Lajos nem létezvén, az illető nő csak bitorolja a Mikes nevet.

(o) Curiosumképen álljon itt az is, hogy az imént említett felvilágosítás f. h. 10-én adatott fel postára Kovácsnán és csak 16-án érkezett meg Kolozsvára.

(o) Egy gorombaság mely jótékony-sággá változott, történt legközelebről Debreczenben. Az utolsó jótékony működő előadás alkalmával egy működő hölgy pecsét és boríték alatt egy hagyományosorot kapott. Előadás végével a hölgy tisztelői árverés alá bocsátották a hagyományosorot s az utolsó ajánlat 50 forintot tett, mely összeg aztán az árhabáznak jutott. A mily durva volt a sértés, oly szép volt megtorlása.

(o) Pascaly, a Szebenben működő román szintársulat igazgatója előadásai alkalmából következőképen apostrofálja a sajtó képviselőit: „Félek rem ezennel a sajtó képviselőit nemzetiség különbség nélkül, mint előbarczosait a haladásnak, természetesen védőt és előmozdítóit mind annak, a mi a művészetet és felvilágosodást terjeszteni képes, tiszteljek meg előadásaimat jelenléttel. Tiszteletleyleik fenotartattak! Ez az ember jól beszél.

(o) Egy lejárt ember története. Roth-Roffi báró Berlinben él. A vénség, a nyomor és szerencsétlenség egészen eltompták. Életét avval tarja fenn, hogy festészeknél mintá gyanánt szolgál. Minap felszólíták, hogy nőtüljön meg. Pontosan megjelenik az illető templomban s megesküdtött egy nővel, ki 25 tallérral díjazta s munkáját — aztán ismét visszavonult abba a kamarába, a melyben évek óta él, feleség és farakások közé temetve. Vajjon ránez e térségbe ha találkozik vele?

(o) A párisi tüzevész áldozatánl esett Bertrand József híres mathematicusnak a differentialis számokról írt művének a kézírata, valamint a 40,000 frankra becsült szakkönyvtár is. Mérinée Prosper aquarell és rajzgyűjteménye, számos kiadatlan levéllel (közöttük Stendhal-félékkel) szintén elégett.

(o) Strike ütött ki Varsóban, a Lilopp és Roh gégyárában. A tulajdonosok több munkát, a munkások több fizetést követeltek, s nem tudván meg egyezni — a munkások strikeot csináltak. A gyár tulajdonosok erre a rendőrségre aztán egy igazított a dolgot: adott 24 órai megfontolási időt s kinyilatkoztatta, hogy ha a két fél ez idő alatt nem egyezkedik, akkor a munkásokat mint lázadókat a haditörvényszék elé állítja, a gyárat pedig mint lázadások tüzbélyét örökre bezárattja. Huszonnyeg óra múlva aztán készen volt az egyezkedés.

— A m. keleti vasutársaságnak megengedett, hogy a még épülő félben levő Felvinczgyulafehérvári vonalon 400,000 mázsa só szállítás-sék, s hogy az ezen szállításból befolyó jövedelem az igazgatóság ajánlatához képest fele részben az üzlet számla, fele részben pedig az építési alap javára fordittassék. A kormány feltételei következők: 1. hogy a vonatok csak 2-2°/, mértővel sebességgel közlekedjenek, 2. hogy a szomszédos közlekedő közönség biztonsága tekintetéből minden átjárónál őr állíttassék fel, s végre 3. hogy a vonatok mindenkor üzleti tisztviselők kísérete mellett oly időben közlekedjenek, midőn a pályafel-építványi munkálatok szünetelnek.

— Egy új trónpraetendens merült fel Franciaországban. Ez August de Bourbon. Hosszas óvat közül a „Morning Advertiser“-ben Chambord gróf ellen, s kifejtéi, hogy ő XVII-ik Lajosnak fia s azt állítja, hogy XVI. Lajos és Maria-Antoinette fiát a Templeben kicsérlették mr. Meves börtönőr fiával s megmentették, mielőtt még megérte volna kilenczedik évét. Felhívja tehát Chambord gróft, gyengítse meg állítását, bizonyítsa be, hogy XVII. Lajos csakugyan meghalt, mielőtt fia született volna. Ha nem teszi ezt, s ennek dacára a legitimitás alapján fenntartja igényeit a trónra, akkor ő, XVII. Lajos fia, kihallgatást fog kérni Franciaországtól, s már most is Franciaország névében tiltakozik minden olytán combinatió ellen, melynek az a célja, hogy Chambord gróf ismer-tessék el a francia trón legitim örökösének. — Hej, jó urak, nincs még meglőve az a medve, — azaz hogy a köztársaság.

— Strike. A kőbányai uton levő magyar waggonyár lakatosainak munkabéret a mult heten lejjebb szállították. Ennek következtében ma nemcsak a lakatos, de az asztalos és egyéb munkával foglalkozók is, számra valami 300-an, rögtön megszűntették a munkát. S miután a strikeoló munkások hírszerint a másutt dolgozó munkásokat is a munka abbahagyására akarták bírni s attól lehetett félni, hogy támadást intézzenek a fegyvergyár ellen: ma délben két osztály gyalogság és egy szakasz dzsidás e gyár köré helyezkedett, hogy a rendet fenntartsák.

— Az adóhátrálék Magyarországon a pénzügyminiszter mult havi kimutatása szerint mintegy 51,100,000 frtot tett.

— A „Magyar Család“ czimű szépirodalmi, mezőgazdasági és ismeretterjesztő hetilap gazdasági részét „Magyar Gazda“ czim alatt különálló lappá alakította át a szerkesztőség. Egyelőre sürül nyomatott fél iven jelen meg a „Magyar Gazda“, de az előfizetők szaporodásával egy ivre fog terjedni. A „Magyar Gazda“ ára évenegenként 1 frt; e mellett tapintatos szerkesztés és változatos tartalma méltán ajánlhatóvá teszke e

lapot gazdaszaink figyeimébe. Előfizetheti minden postahivatalnál vagy Pesten, uri utca 4. sz. a kiadó hivatalban.

(o) Az olasz staggione, mely annyi ellen-szenvet keltett Pesten, mult hétfőn lejártá magát. Az érzélgés ellensulyozására „Taunhüser“ kerül szüre, mely az olasz langyosságá egy következik, mint a gőzfürdőre a hideg zuhany.

(o) A marosvásárhelyi urnapi vásárról a következő tudósítást adhatjuk. A baromvásár alkalmával 2721 darab marha adatott el és vétetett meg. Még pedig ökröknek párja — középpár 370 frt. Tehénnek párja középpár 160 frt. 1 éves borju volt mintegy 700 darab — párja — középpár 28 forint. Máskülönben a vásár pénzforgalma minden tekintetben szegényes volt.

(o) Vettük a „Figyelő“ ötödik fizetét, mely Szana Tamás gondos szerkesztése mellett Aigner Lajos tevékeny könyvárnas kiadványa. Magvas tartalma különösen az által is érdekes, hogy sok fiatal erő törekvéséből telt ki. Ára egy fizetnek csak 70 kr. tartalmacál és kiállitásánál fogva egyiránt ajánlja magát minden irodalombarát olvasó asztalára.

(o) 7.000 frt bankjegyekben küldetett fel a debreczeni vasutállomástól Pestre, mire a csomag, rendelkezése helyére érkezett volna, kiűnt hogy csak tiszta papír a tartalma.

(o) Az északkeleti vasut Debreczen-nagykárolyi része, mely e napokban a műszaki vizgálatot kiállotta, visszavonhatatlan f. h. 25-én adatik át a forgalomnak.

(o) Ems, a történelmi nevezetességre jutott fürdő jelenleg is a koronás fők találkozó helye. Az orosz czár már ott van, a német császár oda készült; György görög király pedig megérkezett Bécsbe, honnan szintén Emsbe indul.

(o) A marhavész Bécs keleti külvárosában kiűtt s a hatóság foganatba vétette a rendszabályokat, melyek a tovább terjedést megakadályozni hivatják.

(o) Japanból érkezett tudósítások szerint Shangai és Nangasaki között a tengeralatti buzal elsllyesítése megkezdődött. Ez a vonal csatlakozik a hongkong-shangai vonalhoz. A Yokohama és San Francisco közötti összeköttetés helyreállítására egy japan amerikai társulat állott össze s mihelyt e vonal készen lesz, észvapekcsolja azt a távirati övet, mely az egész földet körülfogja.

(o) A berlini bevonulásban 30,000 katoná 1000 tiszttel fog részt venni. Az előkészítések a bevonuló tömeg megvendégelésére nagszarrúek. A bevonulás napja országos ünneppé hirdettetett ki.

(o) A budai szinkör élénkül. Latabár Endre válakozó színigazgató a magyar Thalia táborát ütötte fel benne. A nemzeti színház szünetideje alatt a Pesten is igen felkapott Blaháné, ezután pedig színházunk tagja Medgyaszai Ilka k. a. fognak vendégszerepelni.

— Francia családok. A francia földmívelési és kereskedelmiminister arról értesült, hogy bizonyos egyének, kik magukat a kormány megbatalmazottjainak állítják, különösen Magyarországon a francia állam számára gabonát és egyéb élmiszereket iparkodnak vásárolni. Mitán a köztársasági kormány részéről ily vételekre senkinek felhatalmazás nem adatott, a francia miniszter szükségesnek látta eme családokra az érdeklét közönséget a „Journal Officiel“-ben figyelmeztetni.

*. A Deési barom. gabona és termény piacon e hó 14-én tartott országos vásáron a következő árak voltak jegyezve. 1 pr. szép ökr 300 frt, — 1 szép tehén borjuval 80 frt, — 1 fejős bivaly borjuval 100 frt, — 1 tulokbör nyers 6¹/₂ frt, — 1 tehénbör nyers 14 és 15 frt, — 1 ökrbör 18 — 20 frt, — 1 □ öli tölgyfa 11 frt, 50 kr, 1 öli bükk és gyertyánja vegyesen 13 frt, — 1000 drb. Zsendely közös. 5 frt, — 1000 drb. francia zsendely 10 frt, — 1 véka tisztbúza 2 frt, 80 kr, — elegyes 2 frt 55 kr, — 1 vk. rozsa 2 frt 30 kr, — 1 v. zab 1 és 1 frt 5 kr, — 1 v. idevaló tőrökűza 1 frt, 40 kr, — magyarországi 2 frt 10 és 15 kr, — 1 v. paszuly 2 frt 60 kr, — 100 font szalonna 36 frt, — 100 font deberke tőrő 18 frt, — 100 font juhsajt 20 — 22 frt, — 100 font jubgyapju 2 rész fehérr 1 rész fekete f. 32 kél 35-ig 1 k. olvasztot vaj f. 1.20. 1 font irosvaj 40 kr. 1 k. hájszir f. 1 frt 60 kr. 1 font disznóbus mejesztett 30 kr. 9 és 10 bonapos disznó párja 12 és 15 forint. 1 pár enivaló pipe 1 frt. 1 pár csirke 35 — 50 krig. — 1 tyuk 70 és 80 kr. — 1 kupa tehéntej 12 kr. — 1 kupa bivalytej 24 kr. 1 font marhabús 18 kr. — 1 font szalonna 48 kr. 1 font tőrő 28 kr.

T. és felelős szerkesztő K. PAPP MIKLON.

Nyilteér. *)

Idegenek névjegyzéke Biasini szállodájából Kolozsvárt, junius 13-én és 14-én 1871. Lészai Ferencz, birtokos, M. Nádasról. Rimen Mihály, birtokos, Tekéből. Török Leopold, birtokos, Tekéből. Bánai Mihály, birtokos, Közép-lakról. Vallerstein, kereskedő, Pestről. Máthé János, kertletti orvos, B. Hunyadról. Lázár Antal, lelkész, Jegenyéből. Kilin Samu, szolgabíró. Bíró Domokos, né. Sárdról. Ajtai Sámuelné, birtokos, Faragóról. Bodor Bertalan, birtokos, Sz. Ujvárról. Tursa Imre, segéd-szolgabíró. gróf Lázár Jenőné, Medgyesfaluból. György Klára, Somlyóról. Enyedi Károly, kereskedő, Medgyesfaluból. Bró Rottenthal, M. Vársárhelyről. Ajtai Gábor, birtokos, Mező Dombról. Ignatz Károly, lelkész, B. Hunyadról. Hieri János, N. Váradról. Klein Henrik, malommester, Aradról. B. Josika Leo, Pestről. G. Teleyk Gusztáv családjával, Pestről. Báró Bánfi János, birtokos, Pestről. Rozgonyi Aurél, Kolozsvárról. Leboimner J. kereskedő, N. Váradról. Stoltz, vasuti hivatalnok. Szekernyesi Róza, Déésről. Makrai Aladár, birtokos, Déésről. Hollai Albert, birtokos, Sz. Somlyóról. Török Károly, szolgabíró, B. Hunyadról. Dániel István, birtokos, Járából.

*) E rész alatt megjelenő az ékért a szerkesztőség nem felelősséget nem vállal. Szerk. —